

have regres, og i bekræftende fald i hvilket omfang.

Efter færdselslovens § 114 skal retten af egen drift afgøre spørgsmålet om regres, hvis der i forbindelse med en straffesag skal tages stilling til erstatningsspørgsmålet.

Regreskravet må efter færdselslovens § 108, stk. 3, ikke dækkes ved forsikring.

Spørgsmålet om policeregres – altså en særlig aftalt regres, der således har et andet grundlag end færdselslovens § 108, stk. 2 – påkendes ikke under straffesagen, men må afgøres under et civilt søgsmål mod skadevolderen, jfr. færdselslovens § 114 modsætningsvis:

Det fremgår af betænkningen side 110–111, at Assurandør-Societetet har forespurgt de statsanerkendte forsikringsselskaber om, og i givet fald i hvilket omfang selskaberne betinger sig regres i videre omfang end efter færdselslovens § 108, stk. 2.

Det fremgår af besvarelsenerne, at enkelte selskaber under ingen omstændigheder dækker skader forvoldt ved grov uagtsomhed, og at nogle få selskaber forbeholder sig regres for skader forårsaget ved simpel uagtsomhed under selvforskyldt beruselse.

Enkelte selskaber dækker efter policen ikke skade forvoldt under særlige risikosituationer som f.eks. under kap- eller væddeløbskørsel, baneløb eller terrænkørsel.

Enkelte forsikringsselskaber har også for så vidt angår ansvarsforsikring en bestemmelse om selvrisiko, således at selskabet efter udbetalt erstatning til skadelidte kan opkræve selvrisikobeløbet hos den i øvrigt sikrede skadevolder.

Af en udtalelse, som udvalget indhentede fra Assurandør-Societetet om den økonomiske betydning af policeregres, fremgår det, at ingen af de eksisterende former for regres eller anden form for indtræden i skadelidtes krav mod skadevolder har en sådan økonomisk betydning, at regresansvaret under de nugældende regler har væsentlig betydning for præmiestørrelsen. Det er på den anden side societetetets opfattelse, at retten til at indtræde i skadelidtes krav mod skadevolder ved manglende præmiebetaling har afgørende betydning for, at præmier bliver betalt uden det offentliges medvirken, og at også de øvrige former for regres og indtræden i skadelidtes krav har væsentlig præventiv betydning og betydning for korrekt præmieberegning.

Ved en revision af motorloven i 1927 var begrundelsen for at indføre en bestemmelse om lovpligtig regres alene, at den lovpligtige forsikrings-

ordning kunne virke svækkende på de motor-kørendes ansvarsbevidsthed, hvis de, uanset mulig grov skyld, ikke selv kom til at udrede erstatning.

Der henvises vedrørende spørgsmålet om legal regres og policeregres nærmere til betænkningen side 99–112 og 150–151.

Trafikerstatningsudvalget finder ikke, at færdselslovens bestemmelser om regres i dag kan antages at have en så væsentlig præventiv funktion, at der alene af den grund bør være særlige regler om legal regres. Den legale regres har ikke nævneværdig økonomisk betydning for præmieniveauet, ligesom den omstændighed, at der under enhver straffesag skal tages stilling til regresspørgsmålet, i praksis har givet anledning til unødige processuelle vanskeligheder. Udvalget har på denne baggrund foreslået, at bestemmelserne om den legale regresordning i færdselsloven ophæves, således at adgangen til regres kræver en aftale herom i policevilkårene.

Samtidig foreslår udvalget, at der indføres visse begrænsninger i adgangen til at træffe aftale om regres ved fastsættelsen af policevilkårene. Udvalget finder, at der kun er behov for at ramme den bevidste tilsidesættelse af trafikikkerheden – f.eks. den bevidst hasarderede kørsel – men ikke den enkeltstående handling, der er udslag af et øjeblikks uopmærksomhed, selv om uopmærksomheden må betegnes som grov. Udvalget foreslår på den baggrund, at adgangen til, at der mellem forsikrings-selskabet og forsikringstageren indgås aftale om regres mod den ansvarlige, begrænses til tilfælde, hvor den ansvarlige har fremkaldt forsikringsbegivenheden ved *grov hensynsløshed*.

Begrænsningerne i adgangen til at indgå regresaftaler gælder kun tilfælde, hvor regressen er begrundet i den ansvarliges forhold og omfatter således f.eks. ikke aftaler om selvrisiko.

Udvalget har ikke ment at burde foreslå særlige regler om begrænsning af adgangen til at træffe aftale om selvrisiko for så vidt angår færdselsansvarsforsikringen.

Justitsministeriet er enig med trafikerstatningsudvalget i, at der næppe i dag kan tillægges den legale regresordning væsentlig betydning i præventiv henseende, og da regresordningen endvidere har skabt unødige processuelle vanskeligheder i praksis, kan justitsministeriet tiltræde, at den legale regresordning afskaffes, således at regresspørgsmål fremover alene påkendes på grundlag af et selvstændigt civilt søgsmål, uafhængigt af en eventuel straffesag mod skadevolderen. Der skal derimod fortsat være adgang til at tage stilling til almindelige erstatningssøgsmål i forbindelse med straffesa-